

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Christi testimonio difficile esse diuitibus saluari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Auri namq̄, famos parto conquiritur auro.

*Igitur de hoc triente vinum comparat, admixtisq̄, aquis, iterum per argenteos venundans duplat pecuniam. Hoc iterum atque iterum agit, & tam diu turpis lucri secutor est factus, usquequo centum solidos de hoc triente lucraretur. Sed iudicium Dei confutauit lucra diaboli. Congrens enim auarus negotiator aurum in sacculum, possessurus pecuniam, vnius hora momento, alterius negotiatoris nundinas adit. Extractoq̄, triente, quasi aliquid negotiaturus, colloqui cum socio cœpit. Erat autem sacculus ex pelle Phœnicæ, sicut his manu gestare mos est: & ecce subito adueniens miluus rapit eum pedibus atq̄, discerpere tentat, putans à colore partem aliquam carnis esse. Sed cùm nihil pinguedinis sentiret in eo, euolans super alueum Araris, de quo hic aquas hauriens vino miscuerat, laxatum sacculi deiecit in flumen. At ille, apprehensis capillis, elidens se ad terram, spargensq̄, puluerem super caput aiebat: *Va mihi, qui iudicio Dei oppressus perdidit pecuniam, qua iniquè fuerat aggregata. Nam ex vno triente centum erexi solidos. Nunc perditis centum solidis, vnus tantum mihi remansit triens. Va mihi, sicut feci, sic recepi: & qui nihilo eos habuit, ad nihilum rediisse conspicio. Talis pecunia, diabole, tua est, per tale lucrum deduxisti Deo inobedientes in Tartarum. Tale enim commercium & in presenti damni notam ingerit, & in futuro diuersarum pœnarum genera parit. Vides lector, 1. quò ducat lucra cupiditas? 2. quas fraudes comminiscatur? 3. quas artes doceat cauponantem? 4. Quàm citò malè parata, malè dilabantur? 5. Sed & quanta benignitate Deus iniusta lucra auferat? iustum trientem solùm relinquat? 6. Quàm vtile sit iudicia Dei agnoscere, atque æquo animo ferre? 7. Denique infamiae notam, & Tartari pœnam, quæ sequitur eos, qui malis artibus volunt diuites fieri: illi enim *incidunt in tentationem, & laqueum diaboli, qui irritos trahit in exitium sempiternum.***

3. Tim. 6. 9.

CAPVT VIII.

Quanta multis diuitia sint occasio aterna damnationis?

1.

EA est improborum cæcitas & peruersitas, vt vitia non æstiment, quorum tamen vel sola nos deterrere deberet turpitudine. Apposuit ergo Deus vitij supplicia, quorum metu non solùm vitia vitaremus, sed etiam periculis vitiorum libenter ca-

ser ca

ter careremus, atque beneficij loco acciperemus, si ipse laqueos nobis subduceret, nosque vel bello, vel quocumque casu, spoliatos veller carere ijs rebus, quibus habitis perditum iremus. Tales res diuitias esse, satis commonstrauimus huc vsque, in ipsis vicijs, quæ vel sunt proles, vel matres pecuniarum. Sed id ipsum nunc videamus elarius in testimonijs exemplisq;. Neque enim sine causa Redemptor noster dixit: *Amen dico vobis, quia diues difficile intrabit in regnum calorum.* Si quis pater filio diceret, nisi nuces reliqueris, & crepundia abieceris, difficile regnum Poloniae, Galliae, Hispaniae consequeris; quam vecors puer esset, qui nuces nollet deserre, aut crepundia magis, quam regnum adamaret? At Christus amantissimus nostri pater ait: *Diues difficile intrabit in regnum calorum,* & tam multi adhuc sunt, qui diuitijs adherent, neque formidant hanc difficultatem regni non terreni, & fortè cras amittendi, sed caelestis atque aeterni obtinendi? Quæ difficultas, ne parua videatur, addit Seruator ibidem: *Iterum dico vobis, facilius est, camelum per foramen acus transire, quam diuitem intrare in regnum calorum.* Quæ sententia aded Apostolos perculit, vt dicerent: *Quis ergo poterit saluus esse?* Quibus responsum datum diuites quidem à desperatione liberat, sapientes autem, velut digito intento, ducit, vt periculi magnitudinem magis apprehendant. Ait enim: *Apud homines hoc impossibile est, apud Deum autem omnia possibilia sunt;* quasi dicat, omnipotentia, & infinita Dei pietas ad hoc exigitur, vt diues aliquis saluus fiat; est enim quasi prodigium quoddam & miraculum ingens, diuitijs circumdatum & oneratum ad caelum, ascendere; cum vel vacuo graue sit, per tam arduum cliuum emergere.

Hoc nomen Plutonis & Pluti, quod, teste Platone & Cicero-
ne, apud Græcos diuitias significat, velut affinitate quadam con-
iunctum, indicat. Voluerunt enim veteres significare, diuitias, &
inferos magnam inter sese habere societatem. Vt enim parùm di-
stant, Plutus & Pluto; ita non multùm inter se dissident, diuitiæ &
inferorum flammæ. Quod vt innueret vel ipsa natura, aurum at-
que argentum, & omnes in ima terræ viscera abstruxit, vt etiam
originis situ inferno vicinum esset, neque erui posset, nisi ab ijs,
qui in profundum descenderent. Quod mirum est, mortales tantis

M 2

labori-

Matth. 19. 23.

Ib. v. 24.

II.
Plato in Cra-
tulo, Cic. lib.
2. de Nat.
Deor.